

Unitárius Közlöny

Kolozsvár, 1888–1948/1990. 16. (76.) évf.

4. szám. 2006 április

Ára: 1 lej, előfizetőknek: 0,70 lej

Húsvét: az örök élet reménye és valósága

Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van (1Jn 5,11)

A húsvét a keresztény egyház legősibb ünnepe, de sohasem kapta meg azt a melegséget, családiasságot, amit a karácsony. Sőt van egy még feltűnőbb különbség közöttük. A karácsony ma már „általános emberi fogalom” lett. Olyanok is megülik a béke és szeretet ünnepét, akik egyébként messze állanak a keresztény gondolatvilágtól. A húsvét ellenben kimondottan keresztény ünnep maradt, s a kereszténységen kívül nem tudnak vele mit kezdeni. A karácsony misztériumot hordoz: Jézus születését, az emberré levést. De ennek a misztériumnak megvan az emberi kerete és hordozója: a gyermek, a család, a szeretet keresése, az élet bensősége.

Húsvétban szinte szédítenek a kozmikus és természetfeletti arányok: az élet, a halál, a bűn, a feltámadás, az örök élet. Mi, keresztények is úgy látjuk, hogy húsvét nagyon is a kereszt árnyékában maradt, illetve, hogy a keresztút vezet hozzá. Ha a központban a feltámadás gondolata áll is, meg kell birkóznunk a halál ridegségével és az élet miértjének kérdésével. Maga a feltámadás olyan fogalmat fedő szó, amelyre a természetes világban nem találunk példát, ami még inkább megnehezíti megértésünket. Amikor ezt a szót említjük, okvetlenül Isten közbelépésére kell hivatkozni.

Ha karácsonyból kihagyjuk Istent, még mindig megmarad a bájos emberi keret, és mint végső megalapozást emlegethetjük a humánumot, a mélységesen emberit, amelyet mindnyájunknak tisztelni és értékelni kell. A húsvétot nem lehet *csak* emberivé tenni. Történeti bizonyosság, hogy az élet végső értelmét csak a természetfeletti világban kaphatja meg. Ha húsvét nincs, akkor – még ha fennmaradt volna is Jézus tanításáról és tetteiről néhány feljegyzés – nem lett volna belőle vallás, emberi remény és élő egyház.

A húsvét nem „esztétikai” hangulatot ébreszt. Aki madonna-képet fest, annak nem kell feltétlenül hívőnek lennie. Az anya és gyermeke mindig kedves kép, és könnyen kiváltja a tetsző mosolyt. Aki a húsvétot akarja megjeleníteni, annak éreztetnie kell valamit az élet győzelméből, az isteni erőből, a szellemi értékekből és az örök élet békéjéből. A húsvétnak természetfölötti üzenete van: Isten élénk állt, tisztázta az élet célját és rendeltetését. Isten a názáreti Jézusban bemutatta az erények értékét, az örök igazságszolgáltatást, és főleg igazolta, hogy komolyan veszi az én-te kapcsolatot, amely az ember személyiségével és a végleges megoldást kereső természetével adva van.

Aki a húsvétot ünnepli, az nem függetlenítheti magát az erkölcsi rendtől. Tudja, hogy feladatai nem ráaggatott terhek, hanem küldetésének kifejezői, s azokról egyszer számot fog adni.

A húsvét titka mégis több, mint felhívás vagy „fenyegetés”. Iga-
zolja, hogy életünkben és halálunkban a szerető Isten kezében vagyunk. Nemcsak azt hirdeti, hogy van örök élet, hanem azt is, hogy ez az örök élet a mi hazatalálásunk. Ott azzá válunk, amivé magunkat tettük, és aminek elnyerését Istentől reméltük. A földi élet komolysága és öröme ebből adódik. A komolysá-

gát azért emlegetjük, mert magatartásunktól, lelkiismeretességünkötől függ a cél elérése vagy elvesztése. Örömet pedig azért, mert Isten, az Atya nemcsak bemutatta a teljesedés lehetőségét Jézusban, hanem őt magát tette meg ennek forrásává.

Ezzel a hittel és Isten ígéretének reménységével ünnepeljük ez évben is húsvétot. Áldjuk és magasztaljuk a szerető Atyát, aki nem hagy minket elveszni és megsemmisülni a nemlét világában, hanem magához emel az örök élet valóságába, az igazi lét teljességébe.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kedves Olvasónak áldott húsvétot, boldog ünnepet.

Dr. Szabó Árpád püspök

Húsvét után

Húsvétkor, a keresztyén világ győzelmes ünnepén felemelő és magasztos érzés esztendőről esztendőre megtapasztalni az emberi hit diadalmas erejét.

Hitről, megújuló reménységről beszél számunkra a rügybontó, virárfakasztó tavaszi természet, amelybe belesimul húsvéti ünnepünk. Hitről beszélnek ünnepi istentiszteleteink és úrvacsoravételeink. Amikor templomaink piacán testvéri közösségben megállunk egymás mellett, és érezzük, hogy a jézusi örökség, a jézusi szeretet ma is élő és ható valóság bennünk és közöttünk.

Amióta az ember öntudatra ébredt a Földön, a hit megtartó erő volt számára minden korban és minden időben.

Húsvétnek és az azt követő időszaknak az evangéliumok leírása szerint egyaránt meghatározója volt a hit és a kétkedés, a remény és a csüggedés. Ezt látjuk, ezt olvassuk azokból a csodás eseményekből, amelyek Jézus tanítványainak életében következtek be a húsvét utáni időszakban. Ezek a történetek mind át és át vannak szöve csodás elemekkel.

Az unitárius ember kritikusan szemléli, olvassa a Jézus testi föltámadásával, tanítványai előtt való megjelenésével kapcsolatos eseményeket. Megtörtént, hiteles valóságnak nem tudjuk azokat elfogadni. Mégis – ezek a történetek, amelyek a tanítványok életében vagy éppen képzeletében lejtászódtak a húsvétot követően, szépen mutatják az emberi hit csodás, győzedelmes erejét, amely a legmélyebb gyászban, a legnagyobb fájdalomban is el tudja toldeni őket édes reménységgel.

Húsvétkor és az azt követő hetekben mindig ott zsonganak bennem Reményik Sándor *Csendes csodák* című költeményének sorai: „Ne várd, hogy a föld meghasadjon / És tűz nyelje el Sodomát. / A mindennap kicsiny csodái nagyobb és titkosabb csodák. // Tedd a kezedet a szívedre/ Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog, / Ez a finom kis kalapálás / Nem a legcsodásabb dolog? // Nézz a sötétkék végtelenbe, / Nézd a kis ezüstpontokat: / Nem csoda-e, hogy árva lelked / Feljűk szárnyat bontogat? // ... // Ne várj nagy dolgot életedbe, / Kis hópolyhek az örömök, / Szítaló,

halk szíromcsodák. / Rajtuk át Isten szól: jövök.”

A költő arra figyelmeztet bennünket, hogy nem szükséges józan értelemmel megfoghatatlan csodákba kapaszkodnunk. Nem szükséges elfogadnunk és hinnünk azt is, ami hihetetlen. De tudnunk, éreznünk és tapasztalunk kell, hogy személyes életünk fölött is örökdik a gondviselő Isten szeretete.

Húsvétkor végignéztem ünnepet szentelő gyülekezetünkön, és megérintett az a hit, az a csodás erő, amely vallásos közösségeinkben munkál. Sokan voltunk együtt, akik fájó, mégis élő, drága emlékként hordozzuk magunkban elköltözött szeretteink arcát, alakját. Sokan voltunk együtt, akik húsvét ünnepén hitet tettünk a lélek, a szeretet halhatatlansága, örök élete mellett.

Szükségünk van erre a hitre, az Isten gondviselésébe vetett bizalomra, amely bennünk munkáló örök reményforrás, megtartó erő. Ahogyan Magyar Lajos írja: „Aki hinni tud mindig, mert hinni kell, / önként szólal az, és önként énekel, / annak legédesebb kenyere lesz a remény, / a remény jogán élek és szólok én. / Ki álmodni

folytatás a 4. oldalon

Kecskés Csaba

Gondviselő Istenünk!

A nagypéntekes keserősége feketén kendőzi lelkünk égét, s a kínos kereszthalál, a megszegyenítő büntetés képei még elevenen élnek emlékezetünkben. Tehetetlenül függő emberi roncsként láttuk a Te legjobb gyermekedet, a názáreti Jézust, s a reményt nem ismerő kétségbeesés bitorolta gondolatainkat. Hiszen Jézus fényforrás volt sokak számára, s a tőled kapott világosságot bőkezűen mérte a sötétségben, rólad tanúskodva ezáltal. Hirdette és megélte a Te akaratodat, s gondviselő szeretetedben bízva mondta: „Atyám, a Te kezébe teszem le az én lelkemet!” Az ő csodálatos személyisége, egyedülálló, példaadó élete nem engedi, hogy csüggedjünk, s hitünk szárnysegetten porba hulljon. Hisszük, hogy az örök húsvét napfényében a földi titkok más megvilágításba kerülnek. Jézus tanításait ártatlan kisgyermeknek látjuk, s kötelességszerűen érezzük, hogy ezeket nem rekeszhetjük ki felelőtlenül a külső sötétségre, hidegre. A kereszten felkiáltó Mester hangja a születés lélekharangjait kondítja meg bennünk. Tudatosul emberi életünk korlátoltsága, felismerjük, hogy az ember a testi halálra született, de ugyanakkor meg vagyunk győződve, hogy a testi halál nem pontot jelent földi életünk végén, hanem kettőspontot, ami után a Te akaratodból gyermekeid életének egy új fejezete következik, amelyet

mi, esendő emberek örök életnek nevezünk. Hisszük, hogy az Utat, az Igazságot és az Életet, magát Jézust csak ideig-óráig lehet keresztre feszíteni, koporsóba tenni és sziklásírba zárni, mert isteni rended szerint a keresztfát kikezdi az idő vasfoga, a vasszegek szavatossági ideje lejár, s a nagypénteki kétségbeesés-reményvesztés után futótűzként terjed a jó hír: „Jézus él!” Hogy miként él, ennek módjáról teljes bizonyossággal nem szólhatunk, mert ennek a titoknak Te vagy az egyedüli ismerője, Istenünk! Lelkünk kiszikkadt talaja ennek ellenére szomjasan szívja magába ezt az örömhírt.

A gyászos nagypéntekről húsvét örömnepére váltó időben közös fohászatunkat küldjük feléd: „Uram, gyarló és kevés a mi értelmünk a Te örök és végtelen valóságod átlátására, igazságaid teljességének megismerésére. Engedd meg nekünk, hogy minél többet megláthassunk a Te valóságodból, minél mélyebben behatolhassunk a Te igazságaidba, őrizz meg minket attól, hogy ostobán és felfuvalkodottan azt higgyük: csakis az a Te valóságod, csakis azok a Te igazságaid, amit nekünk mindebből megsejtenünk engedted. Kérünk, Atyánk, őrizz meg attól, hogy megvessük vagy gyűlöljük, üldözzük és kitagadjuk a Te népedből azokat a felebarátainkat, akiknek elméjébe igazságaidnak más morzsáit engedted hullni.” (Veress Zoltán)

Áldd meg a mi húsvéti ünneplésünket, s a Te legjobb gyermeked életpéldáján keresztül taníts minket hinni, örvendezni, imádkozni és dolgozni! Ámen.

Pálffy Tamás Szabolcs

Merre tart az IARF?

Az IARF (International Association for Religious Freedom – Nemzetközi Vallásszabadság-Egyesület) szervezet léte szűkebb egyházi berkekben már régebről ismert. A szervezetet 1900-ban alapították az Egyesült Államokban. Elsődleges célja a nevéből kiolvasható: a vallásszabadságért való munkálkodás. Megalakulása az amerikai (és erdélyi) unitáriusok kezdeményezése volt, a szervezet első megnevezése az *Unitáriusok és más szabadelvűen gondolkodók nemzetközi tanácsa* volt.

Az elmúlt több mint száz évben folyamatosan bővült a tagsága, mára 25 országban több mint 90 tagszervezete van a világ minden tájáról. Az erdélyi unitáriusok a szervezet megalakulása óta részt vettek az IARF munkálataiban. Jelenleg az IARF tagságának többségét elsősorban a távol-keleti vallások képviselői jelentik. Ilyenként jelen vannak a buddhista, sin-

Bill Sinkford, az UUA elnöke (USA) előadást tart a Világkongresszus plenáris ülésén

tóista, hindu vallások képviselői, illetve ezek mellett olyan mozgalmi jellegű szerveződések, mint a Risho-Kosei-Kai nevű buddhista szervezet. Jelenleg ez utóbbi az IARF legnagyobb anyagi támogatója.

Március 26-a és 30-a között Tajvanban egy buddhista kolostor adott otthont az IARF 32. alkalommal összehívott világgongresszusának. Ezen az eseményen Ráczy Norbert, az ODFIE alelnöke, valamint alulírott vettünk részt.

A Fo Guang Shan kolostorban tartott rendezvény idei témája a *Méltóság a változatosságban* címet viselte. Ehhez kapcsolódóan több plenáris előadásra és műhelymunkára került sor, amelyek rendre érintették a vallás, családi élet, civil közszereplés, valamint a világbékére való törekvés témakörét.

Az előadások mellett a résztvevőknek lehetőségük volt betekinteni a buddhista kolostor szerzeteseinek életébe, ugyanakkor a reggeli áhítatok alkalmával többféle vallásos szertartásnak is tanúi lehettünk. A délutáni választható tevékenységek palettáján a következők szerepeltek: tai chi (lassú mozdulatokkal végzett tornagyakorlat), meditáció, a kínai írásjelek gyakorlása, kolostor-gondozás és túra a kolostorban. Az ott megélt élményekre, tapasztalatokra egy későbbi írásban visszatérünk, most csupán az IARF helyzetének ismertetése a célom.

Amint a fentiekből is kiténik, mára az IARF elveszítette kezdeti, hangsúlyosan unitárius jellegét. A kongresszus résztvevői között aránylag kevesen voltak jelen az észak-amerikai, illetve az európai régióból. Mindez természetesen a földrajzi távolsággal – és ehhez mérten a költséges utazással is – magyarázható, de nem fedti teljesen a valóságot. Az IARF tagszervezetei révén jelenleg is elég jól működő és hasznos programokat működtet – elsősorban a távol-keleti régióban. Mindez azonban nem felelteti, hogy a korábban említett két régióban valójában nem történik semmi. Az IARF vezetőtanácsának tagjai is hangot adtak annak, hogy a szervezet kritikus helyzetben van. A mélypont háttéréről és okairól csupán sejtéseink maradtak.

A kongresszus keretében sor került az IARF közgyűlésére is, amelyen – szavazati joggal – az Erdélyi Unitárius Egyház képviselőiben vettünk részt. A közgyűlés elfogadta a korábbi időszakra vonatkozó beszámolókat, illetve a működési szabályzatban javasolt kisebb módosításokat. A korábbi elnök lemondása folytán új elnököt választottunk Abhi Janamanchi személyében, aki indiai származású, az Amerikai Egyesült Államokban szolgáló unitárius-univerzalista lelkész. A 15 tagú vezetőtanácsba három új tag került.

Az IARF jövője nemcsak a megújult vezetőtanács tagjaitól függ. A kongresszus keretében az európai régió ülésére is sor került, ahol egyértelműen a régió megerősítését szorgalmazták a résztvevők. Az új vállalások és szereposztás eredménye várhatóan a közeljövőben előrelépést hoz. A világosan megfogalmazott igény szerint ebben a közös munkában az erdélyi unitárius hozzájárulásra is számítanak.

Sándor Krisztina

Hiterősítő imahét Kőkösben

Kis közösségünkben Isten segédelmével idén is megtarthattuk március 5-e és 12-e között a hiterősítő imahetet. Az előző évekhez hasonlóan unitárius, református és katolikus lelkészek segítették az esti istentiszteletek résztvevőit lelki egyensúlyuk megtartásában, megerősítésében a közös imádság által. A szeszélyes időjárás ellenére is estéről estére szép számban vettünk részt az istentiszteleteken.

Az idén is, akárcsak az elmúlt években, a vallásórákat szorgalmasan látogató gyerekek és ifjak a tiszteletes asszony irányításával – aki egyben énekező is – minden estére kis énekekkel és szavalatokkal készültek. Csillogott a szemük, mosolygott az arcuk. Jó volt őket így látni, és hinni benne, hogy egy-két évtized múlva a templom nem fog üresen, élettelenül állni, hanem ők fognak – a mostani gyerekek – a nyomunkban járni.

A nőgyelet tagjai, a már megszo-kott lelkesedéssel, most is kézimunkákat készítettek, ezzel ajándékozták meg a szolgálatot teljesítő lelkészeket.

A jó pár éves gyakorlat szerint a vasárnapi imahetet záró istentisztelet szolgálatot a helybeli református lelkész végezte. Így a két gyülekezet (a református és az unitárius) az idén is együtt hallgathatta Isten igéjét.

Az imahét vasárnap este szeretetvendégséggel zárult. Gyerekeink ezt az alkalmat is izgalommal várták, nemcsak a tézsta miatt – amiről a nőgyelet tagjai gondoskodtak –, hanem az általuk készített gyöngyök, faldíszek, kézimunkák „kiállításá” miatt is. Mert ezek a tárgyak, ha a szerencse is úgy hozta, akár a családjuk tulajdonába is kerülhettek, hiszen a hagyományos tombola nyereménytárgyait lettek. Az ő műveik kiegészültek a nőgyelet által készített kézimunkákkal is. A tombolából származó bevétel célirányos, ugyanis a nőgyelet egy szép zászlót szeretne készíttetni. Már közel egy éve álmodjuk, tervezzük ezt a szimbólumot, lelkünkben érezzük selymességét, belső szemünkkel látjuk színeit. Isten segítségével a szükséges pénz összegyűlt, így talán az idén valóra válhat az álmunk.

Bokor Ágnes

Húsvét után

folytatás a 2. oldalról

tud, s anyjának nyelvén álmodik, / a készülő jövőt csak az álmodhatja itt, / annak lelkében égő tűz a bizalom.”

Tápláljuk, ápoljuk szívünkben-lelkünkben ezt a hitet, ezt a tüzet, ezt a reménységet a húsvét múltával is, hogy ez a hit legyen számunkra – Tamási Áronnal szólva – „hit a harcban, remény a bajban”. Hit mindennapos munkáink, harcaink si-

kerében, és remény a gyászban, fájdalomban, szenvedésben.

Legyen úgy erőforrás számunkra a hit, ahogyan Jézus beszélt arról egykor tanítványainak: „Bizony mondom néktek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok: »Emelkedj fel, és vesd magad a tengerbe«, az is meglesz. És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.” (Mt 21,21–22)

Nem engedni a negyvennyolcból

A márciusi ifjak múltó idővel is dacoló öröksége jelen élethelyzetünkben arra kötelez, hogy ne engedjünk a negyvennyolcból. A magyar nemzetünk történelmét ismerők és értők számára nem szorul magyarázatra a fenti kijelentés üzenete. Szűkebb egyházi-nemzeti közösségünk esetében ez azt jelenti, hogy nagyváros melletti, több mint nyolcezer lakost, három nemzetiséget és tíz vallásfelekezetet számláló településünkön ma már minden, a magyar közösséget egybefogó egyházi-kulturális jellegű rendezvényen tevékenyen veszünk részt. Sikeres farsangi kosaras bálunk után kis kórusunk szorgosan készült a helyi gimnázium zenetermében a közös március 15-i ünnepségre. A húsvét előtti 5. vasárnap délutánján léptünk színpadra tizenketten – mint az egykori tanítványok. Műsorunk gerincét Petőfi Sándor versei, Kossuth-nóták, valamint az ODFIE-Daloskönyvből választott mezenésített versek képezték. Éneklésünket Tar Imre kántorunk vezette, Buzogány István marosvásárhelyi gyakorló segédlelkész pedig gitárkísérettel segítette. A próbák meghozták gyümölcsüket, és egy jól sikerült műsorral állíthattunk emléket az 1848. március 15-én indult magyar forradalom és szabadságharc egykori résztvevőinek. Hisszük, hogy a márciusi ifjak kiállása, áldozata nem volt hiábavaló, tennünk kell azért, hogy – mintegy jelképesen – haló poraikból is új magyar szabadság fakadhasson. E törekvésünk során, ha csüggednénk, hívjuk vissza magunk közé Petőfi Sándort, hogy Marosvásárhelyen írt versremekének soraival biztasson: „Meg kell, hogy érjem azt a szép napot, / Midőn áldásodat reánk adod, / S mi annyi átokteljes év után / Sirunk, mosolygunk, az öröm mián, / Midőn mit eltört lánczunk ad, a nesz / Egy szabad nemzet imádsága lesz! / Meg kell, hogy érjem azt a nagy napot, / A melyért lantom s kardom fáradott!” (*Bizony mondom, hogy győz most a magyar...*)

Addig is kérünk Marosszentgyörgyről a Gondviseléstől további erőt és töretlen unitárius keresztény örömet.

Pálffy Tamás Szabolcs

Lelkészi szolidaritás

A február végén, Tordán történt tragikus lelkész-haláleset (Kiss László hirtelen elhunyt) után az Egyház belső közvéleményét – illetve a lelkeszi kart – fokozottan kezdte foglalkoztatni a lelkész-özvegyekről és -árvákról, az „elárvult” lelkész-családokról való szolidáris gondoskodás intézményesítésének problémája. Az internetes levelezőlistákon valóságos áradtak a kérdések és javaslatok, részint a konkrét esetre – a Kiss László halála után előállt helyzetre – mutató, részint pedig az elvi jellegű felvetések.

Az egyházi vezetés sem maradt tétlen. Március 21-én kelt iratában az Egyház közigazgatási hivatala értesítette az uni-

tárius lelkészeket és lelkész-jellegű egyházi alkalmazottakat, hogy az Egyházi Képviselő Tanács (EKT) elnöksége és az Unitárius Lelkészek Országos Szövetsége (ULOSZ) elnöksége képviselőinek közös találkozásán megállapodás született a lelkész-özvegyek és -árvák segélyezésének rendezésére. Erre a célra 2006. március 1-jétől létrehozták a *Lelkész-árvák és -özvegyek segélyalapját*, amelyet az egyházi közigazgatási hivatal elkülönítve és lekötve kezel egyéb pénzforgalmától. „Az alapot az unitárius lelkészek és lelkész-jellegű egyházi alkalmazottak önkéntes módon, rendszeresen, legalább havi 10 lej hozzájárulással növelik, amelyet az egyházközi,

Áradó játékkedv – és a nyertesek

Az Unitárius Kalendárium 2006 rejtvénypályázata várakozáson felül megmozgatta az olvasóközönységet. 68 helyes megfejtés érkezett be. Forrai Tibor, régi kedves rejtvényszerkesztőnk kalendáriumunk számára tizenkét keresztrejtvényt készített, amelyeknek egy „végmegoldását” – egy tarcsafalvi helytörténész nevét – kellett beküldeni a Kalendárium szerkesztőihez. Ez a kutató Pálffy Aladár (sz. 1876) volt.

A helyes megfejtéseket tartalmazó borítékok halmából előbb egyet (fődíj), majd további hármat választottunk ki.

Rejtvénypályázatunk fődíját,
egy Nokia 1600 típusú
mobiltelefont

Jócsák Ilona

sárközújlaki (Szatmár megye)
olvasónk nyerte el.

Könyvjutalmat nyert továbbá

Ádám Irén bözödi,

Gergely Ilona szatmárnémeti és
Jeremiás Katalin marosvásárhelyi
olvasónk.

Mindannyiuknak
szívvel gratulálunk!

Nyereményüket postán küldjük.

illetve egyházi központi pénztáron keresztül fizetnek be. Az alapból kizárólag a lelkeszi árvák és özvegyek részesülhetnek. A részesülés mértékét és körülményeit az EKT és az ULOSZ mindenkori elnöksége állapítja meg, egyetértésben.”

A két intézmény elnöksége megállapodott abban, hogy az újonnan létrehozott pénzalap biztosította segélyből már a néhai Kiss László családja is részesül. Az elnökségek elhatározták, hogy – tekintettel a szükséglet lelkeszi vonatkozásaira – az egyházközösségekben nem indítanak a hívekre kiterjedő egyházi gyűjtést.

A közleményben utalás olvasható arra nézve is, hogy az Egyesült Államokban, testvér-egyházközösségi körökben kiterjedt gyűjtés folyik Kiss László családjának támogatására.

UK

Az egyházzolgálat – életfogytiglani hivatás

Kató Sámuellel, a sepsiszentgyörgyi egyházközség gondnokával Ferenczi Mária-Magdolna beszélget

Samu bácsi Árkoson, unitárius családban és tágabb unitárius közegekben született. Az akkori lelkész, Darkó Béla tiszteletes úr keresztelte, konfirmálta meg. Kérem, beszéljen gyermek- és ifjúkoráról.

1938. május 18-án születtem Árkoson, négyen vagyunk testvérek. Az akkori évek nehézségei mellett is szép gyermekkorra emlékszem vissza. Édesapám orosz fogásból szabadult meg – nagy örömeinkre. Az elemi iskola elvégzése után a sepsiszentgyörgyi Fogyasztási Szövetkezeti Iskolaközpontban tanultam. Katonaságig az árkosi Fogyasztási Szövetkezetben dolgoztam. Az otthonról kapott családi, szülői szeretet, a gyökerek, a másság elfogadása a mai napig életeszemélyem.

1970-ben költözött családjával Sepsiszentgyörgyre, két gyermek édesapja, négy unoka veszi körül. Vidám, boldog embernek ismerem, aki mindig ott van, ahol lennie kell. Hogyan alakult az életútja?

Igen, két leányunk született: Ágota és Júlia, négy unokám: Réka, Kati, Ágnes és Eszter. Hála Istennek jó családom van, amely nagyban hozzásegít mind a családi, mind a közösségi munkám elvégzésében, a helytállásban. Tehetségemhez mérten mint nyugdíjas a családi és egyházi tennivalókat teljes lélekkel és szívesen végzek és végzem ma is.

A gondnok valamely intézmény gazdasági ügyeit intéző, épületére, helyiségeire felügyelő megbízott, az egyházi közösségek belülről választott személy. Samu bácsit 1993 februárjában választottuk egyházközségünk gondnokának. Mit jelent Sepsiszentgyörgyön unitárius gondnoknak lenni?

Elsősorban megtiszteltetést jelent, és ugyanakkor a bizalom megnyilvánulását az Egyház vezetősége, a lelkészek és a világi hívek részéről egyaránt. Felelősségteljes tisztség. De mindig nagy szeretettel vettek és vesznek körül mind a világi egyháztagnak, mind a volt és jelenlegi lelkészeink, Török Áron jelenlegi kórházlelkész és családja, Kovács István tiszteletes úr és családja, valamint a segédlelkészeink: korábban ifj. Gyerő Dávid, Pitó Attila, Demeter Sándor, Simó Rozália – és a jelenlegi segédlelkészeink, Lakatos Sándor. Mindig szem előtt tartom: örököltem az irántam tanúsított bizalom felett, segítem Egyházunk vezetőségét.

Nagy nevetek sorolok, egyházunk lelkészeit: Pázsint Mihály (1892–1893, Kilyén), József Lajos (1894–1938, 1904-ben Sepsiszentgyörgyre költözik), Kovács Lajos (1938–1943), Ürmösi Gyula (1943–1972), Török Áron (1972–1998), Kovács István (1998–). Ezen időszakokban kik voltak a gondnokok, felügyelő gondnokok?

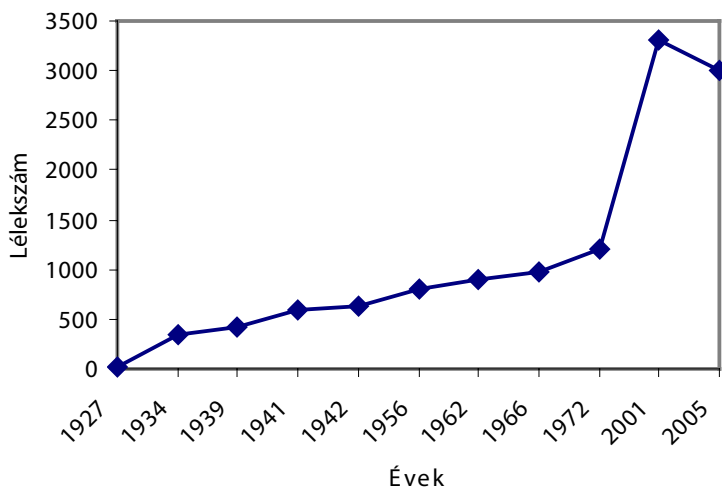
A valamikori anyaegyházközségből leányegyházközséggé átalakult Kilyénben Kiss András után a jelenlegi gondnoktársam, Fűzi Imre. Sepsiszentgyörgyön: Ütő Áron, Ütő István és László József gondnokokra emlékszem, akik mindnyájan nemcsak egyházközségünknek, hanem egész városunknak is köztisztelettel körülvett polgárai voltak.

1991-ben volt az új templomunk alapkövetétele. Az építkezés sokáig elhúzódott, 2001-ben volt az ünnepélyes átadás. Teljesen befejeződött az építkezés, vagy még vannak tervek?

2001. november 18-án történt az ünnepélyes templomszentelő átadás dr. Szabó Árpád püspök által. Berámázva őrizzük a tanácsterem falán Orbán Viktor volt miniszterelnök köszöntő levelét, valamint Mádl Ferenc volt magyarországi elnök templomlátogatásakor írt levelét. Az építkezés azonban még tart, a hét helyiségből álló alagsor átalakításával. Isten segédlemével, reméljük, sikerül álmaink megvalósítása, a régi imaház ifjúsági központtá alakítása. Terveink között szerepel egy, a templomunkhoz méltó orgona megvásárlása is.

Milyen egyházi és más tevékenységek vannak, amiben része van Samu bácsinak? Mire kell leginkább odafigyelnie?

Két választási ciklusban tagja voltam a Főtanácsnak, önkéntesként bedolgozom a megyei Vöröskereszthez. Tagja vagyok a Kriza János Vegyes Dalárdának, a „Parnasszus” irodalmi körnek. Segítem, ahol tudom, a vallásoktatást, amelyet Pál Tünde tanárnő vezet, Lakatos Sándor segédlelkéssel együtt, a konfirmáló ifjak felkészülésében segítem Kovács István tiszteletes urat és Hurubás

folytatás a 6. oldalon

Az egyházzolgálat...

folytatás az 5. oldalról

János énekvezért. Figyelemmel kísérem Gödri Judit tanárnő lelkiismeretes munkáját, aki a Bölöni Farkas Sándor nevét viselő cserkészcsapatunkat vezeti. Ugyanakkora lelkesedéssel működik a Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet Lakatos Sándor szervező-koordináló tevékenységével, amely együletet egykor Gyerő Dávid és Kovács István indított útnak. Lakatos Sándor segédlelkészünk minden második vasárnap délben ifjúsági rádióműsort szerkeszt az ifjakkal, vasárnap este ifjúsági istentiszteletet tart. Nőszövetségünk tagjai kéthetente találkoznak Vánca Csilla elnökő és dr. Albert Éva tiszteletbeli elnökő vezetésével. Minden hónap végén szeretetvendégséget szerveznek, jelentős anyagi bevétellel, amit Egyházunk javára vagy karitatív tevékenységre fordítanak.

Presbitériumunk 21 tagból áll, két nő és 19 férfi, egyházközségünk vezetősége az albizottságokkal együtt 64 tagú. Kiemelem az egyházközségi családlátogatásokat a vezetőségi tagok részéről. A lélekszám alakulásában egy könnyen értelmezhető grafikonra szeretnék hivatkozni. Lélekszámunk eszerint 2001-ig (de csak 2001-ig!) folyamatos növekedést mutat (lásd a grafikon az előző oldalon).

2005 tehát mérföldkő; a presbitérium felmérése alapján lélekszámunk ettől kezdve

hiánnyal számoltatott. Mi az oka ennek a hiánynak?

A lélekszám-csökkenés fő tényezője a kitelepedés (6-7%), ugyanakkor sajnos az elhalálozások is gyakoribbak, mint a születések. Mégis, a sokrétű tevékenység, a vidám gyermekcsapatok hangja, az évi 30-40 közötti számú konfirmáló bizakodással tölt el, hogy a sepsiszentgyörgyi unitárius közösség életképes, hite nem fogyatkozik.

Berde József lelkes munkája által – aki az Unitárius Közlöny és más kiadványok árusításával foglalkozik a templomozás

előtt –, Samu bácsi is hónapról hónapra megveszi a Közlönyt, hazaviszi, és le nem teszi, amíg ki nem olvassa. Ennyire fontos a nyomtatott szó?

Nagyon szeretem olvasni, mert ez a mi lapunk, rólunk ír. Lehetne növelni a terjedelmét, és úgy kellene megszervezni a terjesztését, hogy idejében megkapjuk. Talán a szórványok is jobban bekapcsolódhatnának egy-egy írás erejéig, hogy hallathassák szavukat. E lap hasábjai által is kívánok sikeres tevékenységet, örömet munkánkban!

Új kezdeményezés a helyi fejlesztés érdekében

Romániában a helyi fejlesztés átmeneti időszakban van, melyben kevésbé hatékony az előrelépés. A települések, főként a vidéki települések szükségletei a helyi fejlesztési folyamatok felgyorsulását igénylik. És a megoldás nemcsak a technikai fejlődést, a különböző módszerek és technikák elsajátítását követeli meg, hanem alapvetően a humán erőforrás fejlesztésének szükségességét is jelzi.

A Harvest Hope – Aratás Reménysége – 1998-tól kezdődően az unitárius falvak közösség- és gazdaságfejlesztését tűzte ki célul. Ennek köszönhetően szervezte meg az alapítvány az Unitárius Egyházzal és a Sapientia EMTE Gazdasági és Humán Tudományok Karával együtt 2005. május 9-e és 11-e között a *Fenntartható vidékfejlesztés és hagyományos gazdálkodás az EU-csatlakozás küszöbén* című konferenciát (lásd *Unitárius Közlöny* 2005/6. 6-7. oldal). A konferencia megerősített abban, hogy halaszthatatlanul lépünk kell a vidéki települések, közösségek fejlesztése érdekében. Ezzel a céllal született meg a *Partnerségben az unitárius vidéki települések fejlődéséért* című projekt, amelynek kivitelezésében a Project Harvest Hope, az Aratás Reménysége Homoródért Alapítvány és a Civitas Alapítvány együtt tevékenykedik. Ez az együttműködés egy már létező és országos szinten alkalmazott helyi fejlesztési projekt – *Helyi Fejlesztési Ügynök/Local Development Agent* – alkalmazására épül, amelyet térségünkben a Civitas Alapítvány udvarhelyi irodája koordinál.

A *Helyi Fejlesztési Ügynök (HFÜ)* projekt (lásd. a www.lda.ro honlapot) kifejezetten vidéki települések fejlesztését célozza, és a helyi településsel kötött partnerségre alapoz. A projekt eddigi kivitelezésében a Civitas Alapítvány a helyi önkormányzatokkal működött együtt. Ez alkalommal a helyi partnerek

maguk az egyházközségek. Ebben a formában ez a fejlesztési modell egy újabb alkalmazási módra tett szert, azt is mondhatjuk: úttörő projekt. A Project Harvest Hope felkérésére a folyamatban a következő hat unitárius egyházközség vesz részt: Énlaka, Homoródalmás, Homoródkarácsonyfalva, Homoródszentpéter, Kénos és Oklánd. A projektet 2005 decemberében kezdtük el.

Az alábbiakban részletesebben mutatjuk be a projektet. A HFÜ-modell keretében az adott közösségből kiválasztódik egy rátermett személy, aki képzési folyamatban vesz részt, amely felkészíti erre a munkakörre, ugyanakkor bekapcsolódik a már élő helyi fejlesztési hálózatba. Ezt követően helyi fejlesztőként tevékenykedik a települése és a közössége érdekében.

Az unitárius egyházközségek esetében a jelzett települések unitárius lelkészei választották ki azokat a rátermett személyeket, akikből majd HFÜ lesz. A kiválasztott személyek a Civitas Alapítvány által sikeresen alkalmazott modellnek megfelelő képzési programon vesznek részt. Ez a képzési program a következő témaköröket tartalmazza: csapatépítés (teambuilding), helyi közösségi menedzsment, konfliktusmenedzsment, tárgyalástechnika, közösség- és vidékfejlesztés, pályázatírás és projektmenedzsment.

A képzéseket követően a HFÜ-k a következő tevékenységi körben fognak dolgozni: serkentik a helyi közösség, az Egyház, az önkormányzat és a civil szervezetek együttműködését, beindítják a folyamatos társadalmi párbeszédet, támogatják a helyi közösség fejlesztési kezdeményezéseit, fejlesztési projekteket dolgoznak ki, és ezek támogatására pályázatokat írnak, a helyi

közösség fejlesztési tervének a kidolgozásában vesznek részt, és ezek kivitelezésében vállalnak szerepet.

A képzéseket követően ezek a személyek nem maradnak magukra a felelősségteljes munkával. Amint fentebb említettük, a Civitas Alapítvány keretében már több éve működik ez a projekt, és az ezalatt kialakult HFÜ-hálózatnak ezek a személyek is tagjai lesznek. Ezáltal szakmai segítséget kapnak az alapítvány részéről, ugyanakkor folyamatosan információkhoz jutnak majd a fejlesztési és támogatási lehetőségekről.

A képzések március közepén zárulnak. Ezt követően a helyi fejlesztők elindítják közösségeikben a fejlesztési munkát. Tevékenységük első gyümölcsének bemutatására a 2006. május 30-a és június 1-je között rendezendő munkaértekezleten kerül sor. *Erre a munkaértekezletre szeretettel várjuk azoknak az egyházközségeknek a képviselőit is, akik érdeklődnek a projekt, a helyi fejlesztési munka iránt, és úgy gondolják, hogy közösségükből kikerül majd az a rátermett személy, aki majd HFÜ-ként tevékenykedik.* A hatékony munka érdekében korlátoznunk kell a jelentkezők számát. Ez alkalommal legtovább 15 egyházközséget tudunk fogadni a munkaértekezletre. Arra kérjük az érdeklődőket, hogy a jelentkezési lap kitöltése mellett egy motivációs levél keretében fogalmazzák meg, miért gondolják, hogy értékes lenne a részvételük egy ilyen rendezvényen, egy ilyen fejlesztési munkában.

Jelentkezésüket (a motivációs levéllel együtt) május 1-jéig a következő elérhetőségekre küldhetik: *Aratás Reménysége Homoróderért Alapítvány*, postacím: 537225 Ocland, str. Bisericii nr. 60, Jud. Harghita, tel/fax: 0266-224022, mobil: 0742-471992, e-mail: kelemens@zappmobile.ro.

A közelmúlt emlékei

Minden év kezdete új utak, történések reményét vetíti elénk. Minden tavasz lelünk változásra váró, reménykedő-bizakodó óhajait teljesíti ki. Az alsófelsőszentmihályi egyházközségben ezzel a „hátha az idén minden jobban sikerül” hangulattal indultunk neki az évnek. Sok tartalmas eseményre került sor az elmúlt évben is, de „az ember mindig jobbat remél”.

Csöndes perceimben eszembe ötlenek a közelmúlt élményei. Januári estén

gitárpengetést hallok, kellemesen meleg, családias hangulatban isszuk magunkba Márk Attila énekmondó bordalait, valóságait. „Tájak jó szagával lett tele a lelkünk.” Gyógyírként simogat a hangja

vagy éppen vérpezsdítő ritmusban élénkít fel bennünket zenéje, amint élénk vilant egy-egy szüreti jelenet. Izgatottan szavalnak el pár verset a diákjaink, és ők is boldogan, buzgó tapssal jutalmazták egymást és a gitárművészt. „Reggelig el tudnánk hallgatni” – jegyzi meg az idősebbek. Az sem bánt, hogy Gyéres helyett Kocsárdra kellett menni, hogy többen is lehettek volna; jó volt találkozni, beszélgetni, és érezni: a dal lelket-szellemet gyönyörködtet.

Téli mindennapjaink elfoglaltságából, farsangi alakoskodó fiatalok csoportja harsant bennünket nevetésre. Nyomukban varázslók, tündérek, törpék, bohócok színes kavalkádja sorjáz befelé. A rá-tóti csikótójasón is hiába üldögéltek Bíró uramék, nem kelt ki abból semmi! Majd cigánylányok tüzes tánca fokozza tetőfokig a hangulatot. Vidáman beszélgetve szürcsöltük az illatos teát, finom süteményekkel párosítva. Mindenki örült, gyerekeink a tombolának, vendégeink a főtt kukoricának, a szervezők pedig a jól sikerült szeretetvendégségnek.

A hiterősítő hét egy témája: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt

18,20). Istennek hála, kettő-háromnál jóval többen hallgathattuk estéről estére a vendéglelkészek prédikációit, tanításait. Miképpen bocsássunk meg egymásnak még hetvenszer hétszer is, s mai Péterekként hogyan gyakoroljunk alázatot, áldott szolgálatot. Ezt a szolgálatot mutatta be a Szentmihályi Vegyes Dalkör gyönyörű kánonok és vallásos énekek előadásával.

Március nyolcadika táján a férfiak is konyhatündérekévé váltak: először is feltették a vizet forni, majd különböző gyógyfűvekkel megszínesítették, cukorral, citrommal fűszereztek, végül óvatosan egyensúlyozva, szépen felszolgálták az ünnepelt hölgyek elébe, egy-egy szál virág és habos roló méltó kíséretében. S milyen vidáman figyelték ezt az akciót

folytatás a 8. oldalon

Dimény József

A közelmúlt...

folytatás a 7. oldalról

kedves nejeik! Csuda öröm volt rájuk nézni! Emlgették is az asszonyok sűrűn: „Ezt többször kellene gyakorolni!” Hát még a ráadás: az ügyességi verseny! Táncolni, narancsot egyensúlyozva a homlokok közepén, bekötött szemmel egymást jó fekete szilvaízzel beetetni, vagy tojásokkal erre-arra futva bójázni! Fergeteges jókedv kerekedett, nótázás is volt a végén.

De nemcsak vidám és felhőtlen emlékek vannak. Három héten belül kétszer

énekeltük ugyanannál a családi háznál: „Tebenned bízunk eleitől fogva...”, lelkes tanítónőt és hűséges presbitert kísérve utolsó útjára. Fájó szívvel álltunk az autóbalesetet szenvedett huszonhét éves fiatalember betegágyánál, a családdal együtt imádkozva életéért, gyógyulásáért. Mái sem tudtam „feldolgozni” a mindig jókedvű, életet szerető lelkésztárs és barát váratlan távozását. Bánt, hogy nem hívtam a hiterősítő hétre, nem álltam meg többször beszélgetni vele. Ezt nem lehet az özvegyére és árváira való odafigyeléssel sem pótolni.

Csöndes perceimben eszembe ötlenek a közelmúlt élményei. Az örömek és bánatok hozzásegítenek megérteni az élet nagy dolgait. Jobbak, kedvesebbek kell hogy legyünk, egymásra jobban kell vigyáznunk. Hiszen ha segíteni-akarássunkkal jobbítani tudjuk egymás életét, ez megszűnik pusztán segítő szándéknak lenni, felelősséggé változik. Az egymás iránt érzett felelősség tettekre buzdító felszólítássá válik. Köszönettel tartozunk mindazoknak, akik így éreznek, feladatokat vállalnak, munkánkban segítenek, és mellettünk állnak.

Bartókot hallani

A nagyszentmiklósi születésű Bartók Béla unitárius volta vidékeinken közismert. Az Egyházba való betagozódásának döntése (és fiának unitáriussá-keresztelése) mögé azonban saját megnyilatkozásai révén alig lehet belátni. A 20. század zeneszerző-óriása nem tartott különösebben szoros kapcsolatot az Unitárius Egyházzal, de a vallási közösséghez-tartozását természetesen vállalta. Nagysága, életműve előtt ezért nem véletlenül hajtott fejet saját kezdeményezéséből az Egyház is, Bartók születésének 125. évfordulóján.

Március 26-án nagyívű megemlékezést tartottak – mintegy felsorakozva az országszerte rendezett Bartók-programokhoz – a kolozsvár-belvárosi templomban. Az ünnepi „lelki-szellemi alapozás”, a zenetudományi értekezés, a Bartókot megidéző szépirodalom és természetesen a primer muzsika mintegy kétórányi programba szerveződött ezen a vasárnap délelőttön. Érdekes – vi-

Angi István Bartók zenetudományi munkásságát méltatta

Béres Melinda és Márkos Albert Bartók hegedűkettősöket játszott Jakabffy Tamás felvételei

tatható? – megoldásként e vasárnapon elmaradt a „szabályos” istentisztelet, hogy átadja helyét az áhítat keretébe illesztett emlékezésnek. Dr. Rezi Elek főjegyző ünnepi áhítata és dr. Szabó Árpád püspök megnyitó beszéde után Angi István egyetemi tanár idézte a hallgatóság elé a *zenetudományban* is otthonos Bartókot. Jeles szerzőnkről leginkább népzene gyűjtőként, az erdélyi, magyar, román, török, szerb stb. folklór-hagyomány uni-

verzális zenei „ötvöseként”, illetve a zene-világirodalom kozmopolita nagyságaként szoktak megemlékezni. Angi István ezúttal – különleges csemege gyanánt – néhány olyan hangillusztrációt hozott magával, amelyeken maga Bartók játssza zongoraműveit. Az illusztratív anyag egyúttal arra is szolgált, hogy a március 26-i programból teljesen hiányzó bartóki zongorairodalmat képviselje – mégpedig dokumentáris értékkel.

Bartók Divertimentóját a Transilvania Filharmónia kamarazenekara adta elő

Magyar és szlovák népdalfeldolgozásokat énekelt a János Zsigmond Unitárius Kollégium Péterffy Gyula Kórusa. Interpretációjuk kidolgozott, érett volt

Újra élmény volt – és nem ért „felkészületlenül”! – a János Zsigmond Unitárius Kollégium Péterffy Gyula Kórusának produkciója (vezényelt Majó Julianna). A tudatos és szívós munka gyümölcsein ott fénylett a fiatalok kulturális hamvassága, az őszinte és *mindent-bele* érdeklődés, a népdalok és -feldolgozások értéktudata, becsülése. A zenei tömb további színfoltjai voltak Béres Melinda és Márkos Albert Bartók hegedűkettősei, illetve a híres-nevezetes *Divertimento* a kolozsvári Transilvania Filharmónia kamarazenekarának egységes, „testes”, olykor virtuóz előadásában (Márkos Albert vezetésével).

Szilágyi Domokos versbe írt Bartók-élmélművét Csécs Márton teológiai hallgató mondta el, az amatőr – a szó értelme szerint tehát „szerető”, kedvelő – összes erényével. Hangkezelését, dikcióját, tempóját, a szöveg tagolását, kontrasztjait jól al-

kalmazta a templomtér elektromos erősítésű akusztikai adottságaihoz. Ebben bizony gyakorlott színművészeknek is mintát adhat.

Az egyházi vezetőség végül meleg hangulatú állófogadással tisztelte meg vendégeit, a bartóki életmű és -példa iránt nyi-

Majó Julianna karnagy joggal volt büszke kórusa teljesítményére

tott kolozsváriakat. E program jól egészítette ki az egy nappal korábbi, a Állami Magyar Opera pódiumára állított Bartók-élmékkoncertet, amelyen a Magyar képek, az I. rapszódia hegedűre és zenekarra, a Táncszvit és A kékszakállú herceg vára hangzott el (az opera zenekarát Selmeczi György vezényelte, hegedűszólót játszott Barabás Sándor, Kékszakállú: Szilágyi János, Judit: B. Konrád Erzsébet).

Jakabffy Tamás

A magány máglyáján

Isten társas lénynek teremtette az embert, így senkinek sem lehet célja, hogy „magányos cédrusként” nézzen szembe a villámokkal, tépesse lombját a viharokkal. De az sem lehet törekvése, hogy az égig nőjön. Hanem csak az, hogy a többi fák között szerényen meghúzódva közös erdőt alkosson, befogja lombsátrába az életet adó fényt, levezesse a hűsítő, tápláló esőt a szomjas gyökerekig, ágaival ölelkezessen, odvaiba befogadja a madarak fészket, és susogó imájával dicsérhesse az Istent.

Nem az a cél, hogy mihamarabb fejszék essenek neked idejekorán, csak mert önmagadban, magányosan te vagy a legvédtelenebb és legszembetűnőbb, s emléked csak addig éljen, amíg törzsedből keresztet vagy koporsót ácsolnak, ágaidból máglyalángot szítanak egy fagyos éjszakán, s ha kialszik a láng, ha kihűl a parázs és földi létedből mindössze egy maroknyi

hamu marad meg, amit szétszór a szél, vagy betemet a feledés, akkor már annyi, mintha nem is léteztél volna.

Ha nem ez a cél – hisz jól tudod, annyit tanultál már – annyit növekedtél már szellemben és testben is, hogy megértsed: ezen a földön minden teérted van, és te is mindenekért élsz. Semmi sem lehet csupán önmagáért, öncélúan. Sem a születés, sem a halál. De főleg nem az élet, amelyet csupa nagybetűvel illene írnod. Mert az Élet maga a teremtés, a továbblépés, az átadás, a sarjadás, virágzás, gyümölcs-érlelés, és – ha kell – az önfeláldozás, a halál vállalása, ha általa új élet, új fa, új erdő, új máglya hozható létre. Örök folytonosság...

Mi vajon az a cél?: hogy mindig egyenes gerinccel állj, szilárdan egy sziklatozón, vagy az, hogy tanulj meg lehajolni is, ha valakit föl kell emelned, tanulj meg meggörcbedni is, görnyedezni is másokért,

alázatosan lenni egyenes gerincű, szerényen lesütni a szemed, de tiszta tekintettel nézni az Istenre, felebarátaidra, fa- és embertársaidra.

Az a cél, hogy szárnyakat adj a gondolatnak, teret, tettet, cselekedetet a hitnek, időt és végtelenséget a reménynek, szeretetet a szeretetnek, mert mindenekelőtt ez a legfontosabb. Mert szeretni is csak közösségben lehet. Az önszeretet nem szeretet, hanem *önzés*, *önimádat*, amely végeredményben *önsajnálathoz* vezet...

Ne gyűjtsd meg soha magányod máglyáját, ne tápláld a magány tüzét, mert önmagadat emésztí fel ez a láng csupán, és az sem biztos, hogy megtisztulsz általa, és úgy jutsz az Úr színe elé. Jobb, ha magányod bocsánatáért esedezel, és ágaidal megöleled az erdőt, kebledre vonod az egész világot, hogy ne legyenek többé titkos, öncélú gondolataid, hogy ne légy többé legelőn „felejtett” vagy erdőtlén fa, „magányos cédrus”, akit a vihar naponta zilálttá tépázhat, és a villám bármikor máglyává változtathat...

Simó Edmund

A régi és mégis új Passió

Nagy öröm tölti el a levéltárak, könyvtárak poros, időkoptatta iratai között bűvárkodó kutatót, amikor olyasmit talál, amit már (véltetőleg) elfeledtek. Elfelejtették, pedig értékes, szép. Elfelejtették, mert az ember mindig valami újat keres, mert az ember azt gondolja: ha nem „halad a koral”, akkor műveletlennek, maradinak tartják. Pedig ami értékes, azt érdemes elolvasni, meghallgatni és megtanulni.

Az Erdélyi Unitárius Egyház levéltári iratai között húzódott meg évtizedekig az a kézirat, teljes kottás passionálé, amelyet Kozma Mihály 1747-ben készített. A négy evangélium szövege alapján összeállított (ún. kompillált) passió, valamint Jeremiás próféta könyörgése és siralmi egy most megjelent CD-ROM segítségével ismertté válhat széles körben is a kolozsvári Schola Társaság és vezetője, Jakabffy Tamás jóvoltából (az új kiadvány kizárólag számítógéppel használható).

E passionálé keletkezését megelőző korban, a XVI. században a protestáns is-

tentiszteleti zene a középkori énekkincsre támaszkodott. A reformáció követői anyanyelvre fordították a középkori éneknagyoknak azokat a tételeit, amelyeknek szövege részint szentírási eredetű, részint az új hitvallási keretek közé illeszthető költői alkotás volt. Később a történelmi változások következtében a XVII. század végétől háttérbe szorult a protestáns egyházak gyakorlatában a magyar nyelvű gregorián zene, mert tudatosan kerülték mindazt, ami a középkori egyházra emlékeztetett. Ám az erdélyi unitárius egyházközösségekben a passióéneklés hagyománya tovább élt, sőt egyes helyeken a mai napig fennmaradt, és buzgón gyakorolják. Ma, a megújulást kereső reformátorokhoz hasonlóan, egyesek az egyházi zene megújítására való törekvésükben az őskeresztény kor egyházzenei gyökeréig nyúlnak vissza.

A Kozma Mihály passionáléját bemutató CD-ROM betekintést nyújt az erdélyi unitárius kéziratok énekeskönyvek törté-

netébe; megjelöli az eddig ismert források pontos lelőhelyét; részletes bemutatást nyújt a passióéneklés módjáról, adatokat közöl a passionálé koráról, terjedelméről, tartalmáról, a kötet címlapjáról, méretéről, állagáról és nem utolsósorban a címlap utáni és a zárólapokon található bejegyzésekről. Közli a passió szövegét és kottáját eredeti formájában, valamint mai átiratban. A két változat egymás mellett is

A gondnok-presbiteri értekezletet március 19-e és 25-e között rendeztek meg egyházköreinkben. A kolozs-tordai egyházkörben az értekezlet március 25-én volt Kolozsváron a belvárosi egyházközség szervezésében, a marosi egyházkörben március 24-én Székelykálán, a küküllői egyházkörben március 20-án Magyarsároson, a székelykeresztúri egyházkörben március 21-én Székelykeresztúron, a székelyudvarhelyi egyházkörben március 23-án Székelyudvarhelyen, a háromszék-felsőfehéri egyházkörben pedig március 19-én Kőhalomban. A konferenciákon Kolumbán Gábor főgondnok tartott előadást az egyházközségek önfenntartó felelősségéről, majd az egyházközségek gazdasági helyzetének vizsgálata következett, dr. Szabó Árpád püspök irányításával.

Egyházunk énekvezér-képesítő bizottsága március 27-én énekvezér-képesítő vizsgát tartott Kolozsváron. A vizsgán Jakab Borika újszékelyi és Józsa Emese kőkösi tiszteletes asszony unitárius énekvezéri oklevelet szerzett.

Az Egyházi Képviselő Tanács április 7-én tartotta I. évnegyedi rendes ülését Kolozsváron. Napirenden többek közt az Egyházi Központi Hivatal 2006. évi költségvetésének elfogadása, az építési-javítási segélyek véglegesítése, és a lelkészi fizetés-kiegészítések megállapítása szerepelt.

Miklós István nyugalmazott unitárius lelkész életének 92. évében március 22-én Medgyesén elhunyt. 1914-ben született Küküllődombón, a kolozsvári Unitárius Főgimnáziumban érettségizett, majd az Unitárius Teológiai

Akadémián szerzett lelkészi oklevelet. A brassói és fogarasi gyülekezetekben töltött segédlelkészi évek után a Fogaras-Nagyszebeni Egyházközség (1940-1948) és a Medgyesi Egyházközség (1948-1983) lelkészeként szolgált egyházunkat. 1951-1958 között a Küküllői Egyházkör esperese volt, 1973-1983 között pedig a Főtanács és az Egyházi Képviselő Tanács tagja. 1983-ban vonult nyugdíjba, azóta Medgyesén élt.

Március 24-én búcsúztatták a medgyesi templomból, a szolgálatot Kiss Károly helyi lelkész végezte. Temetési szertartására szülőfalujában, a küküllődombói templomból került sor ugyanaznap a helyi temetőbe, a szertartást Péterfi Sándor lelkész végezte. Egyetemes Egyházunk nevében dr. Szabó Árpád püspök mondott búcsúbeszédet, Nagy Ferenc ny. lelkész, volt évfolyamtársa a lelkészi kar nevében búcsúzott tőle.

Nagy Ferencné sz. Báró Piroska tiszteletes asszony és énekvezér életének 89. évében 2006. április 7-én hosszas betegség után elhunyt. Énekvezérként egyházát hatvan éven keresztül szolgált a húséggel az Irisz-telepi egyházközségben Kolozsváron, majd a recsenyédi, küküllősdárdi és segesvári egyházközségben. Temetése április 9-én volt a segesvári unitárius templomból a helyi temetőbe. A szertartást Benedek Jakab segesvári lelkész végezte, az Unitárius Nők Országos Szövetsége és a helyi nőszövetség részéről Benedek Enikő tiszteletes asszony búcsúzott tőle, a sírnál Nagy Endre, a Küküllői Egyházkör esperese mondott búcsúbeszédet.

megjeleníthető és összehasonlítható; olvasható és tanulható. A kiadás az érdeklődők számára tartalmazza a passionálé nyomtatható változatát is.

Különleges értéke e kiadványnak az, hogy a passió *meghallgatható*. Ez pedig nagy segítséget jelenthet annak, aki tanítaná, és azoknak, akik nagypénteken el szeretnék énekelni. A passiót a kolozsvári Schola Gregoriana Monostorinensis tagjai szólaltatják meg. Az énekegyüttesnek nagy gyakorlata van a korabeli egyházi, liturgikus énekanyag szakszerű, magas művészi szintű bemutatásában.

Kétségtelen, hogy a hagyomány folytonosságának megszakadása miatt manapság sok protestáns fülének idegenül hat a gregorián zene. Még akkor is, ha anyanyelvünkön hangzik. Am e zenében rejülő objektivitás, egyszerűség, tisztaság alkalmas eszközöket nyújt a Szentírás üzenetének átadására. A frissen megjelent CD-ROM olvasható anyaga szakszerű segítséget nyújt a régi értékek újra-felfedezéséhez, megértéséhez; a hangzó anyag pedig követendő példát állít a felfedezett régi értékek megőrzésére, továbbadására, a szép hagyomány folytatására.

Unitárius rádióműsorok

Meditáció – az elmélkedés műsora

Kolozsvári Rádió, 909 m és 1593 m középhullámon, valamint a 95,6 MHz-es ultrarövid-hullámon, szerdai napokon, 9.30-kor.
Szerkeszti: Kovács Mária.
május 10., június 14.

Rádió-istentisztelet

Kolozsvári Rádió, alkalmoszerűen, vasárnapokon, 17.30-kor.
Szerkeszti: Kovács Mária.
április 23., május 28.

Tavaszi virágcsokor

unitárius gyermekműsor havonta kétszer. Szerkesztik: Kovács Mária, Rácz Norbert, Koncz László
Kolozsvári Rádió,
szombaton reggel 9.15–9.30 között
április 22., május 6., 20.

Unitárius félóra

a székelyudvarhelyi *Prima Rádió*ban, a 87,9 MHz-en, illetve interneten a *www.prima-radio.ro* címen.
Szerkesztik: Csáki Levente, Gál Zoltán és Szabó Előd.
minden vasárnap reggel 8.30-kor.

Tiszta forrás

unitárius ifjúsági műsor a sepsiszentgyörgyi *Sláger Rádió*ban (105,9 Mhz). Kéthetente, vasárnap 13 órától.
Szerkeszti: Lakatos Sándor
április 30., május 14.

Hallgassuk ezt a régi és mégis új passiót, bízva abban, hogy a többi, még könyvtárak, levéltárak mélyén rejtőző érték sem válik a feledés áldozatává. Jere-

miás próféta szavait alkalmazva: az élő vizek forrását ne cseréljük fel repedezett kutakéra (Jer 2,13).

Dr. Péter Éva

Női teológusok Rómában

Arról, hogy milyen Európát képzelnek el

– ezt tűzte ki a CTI (Olasz Női Teológusok Kooperációja) március 30-a és április 1-je között megrendezett konferenciája témájául. Női teológusok Norvégiától Indonéziáig, napi nyolc előadás az olasz nyelvet követő pergő ritmusban angol fordítással, ötnapos elszállásolás egy apácázárdában a comboníanus missziós nővéreknél, félelmet nem ismerő száguldás a szűk utcákon, Róma gyönyörű látványosságai, felpördült élet az örök városban.

A reptéren nem találjuk a minket váró taxist, a telefonba szólaló nő csak olaszul beszél, a megadott címben csak az utcanév, s a középső nullás talál – ez volt az első találkozás Rómával. A taxisofőr alig beszél angolul, az árból nem sokat enged, ám annál nagyobb bevetéssel száguld a Via de Boccea felé. Amikor már megnyugodnánk, kiderül, hogy a cím nem jó, nyoma sincs zárdának, ez lakóház. Aztán egy „britis-angyal”, aki olaszul is jól beszél, megtudja a zsaruktól, hogy ezen az utcán valóban van egy apácázárda, de nem a 207 alatt, hanem valahol a vége felé, az 506. számú épület. A buszra úgy ültetnek fel, hogy ilyenkor már úgy sem ellenőriznek, s amikor mindenki olaszul ugyanazt kiáltja nekünk a megálló felé hadonászva – leszállunk. Sötét van már, és a számot keresve nagy a döbbenet, mert előttünk a Rómát jelző tábla piros vonallal áthúzva. És mégsem esünk kétségbe, mert a szemközti benzinkutas azt mondja, ő szokott látni itt apácákat. Nem nagy szó ez itt, Rómában. Megtaláljuk a Rómán kívüli kaput, bekukkintunk: két romos épület... ez nem lehet. És még csengő sincs. De végre megvan: egy kedves olasz hang szól ki, utána nyílik a kapu. A sötét udvaron fogalmunk

sincs, merre tovább. Kiderül, hogy felfelé még sok az épület, ami lentől egyáltalán nem látszik. Az egyikbe bekopogunk, de halvány gőzük sincs, hogy kik vagyunk. Azt mondják: fennebb. És már szalad is elénk egy nagyon kedves apáca, integetve.

Vacsora (10,30), a megszokott rend szerint ez itt 7 óraker történik, de még így is örülnek, hiszen kiderül, hogy már nagyon aggódtak miattunk... ismerkedés Mabellel, aki nincs beöltözve (ő velünk jön majd a konferenciára is), közben a minket fogadó nővér bocsánatot kérve elmegy, hogy tovább nézze a focimeccset. Itt amúgy 10 óra a lefekvés ideje.

Mert reggel 6,30-kor mise. Hát erre mi nem fogunk felkelni.

Mindenki külön szobát kap. Másnap délelőtt van időnk szétnézni. Gyönyörű kert, szebbnél szebb növények, terméssel teli narancsfák. És nagy-nagy csend.

A konferencia helyszíne naponta változik, a leggyönyörűbb a szenátus épülete... olyan nagy bíbor székekkel, történelemtől hangos falakkal, a főhelyen Romulus és Remus, no meg a farkasanya. És minden ajtóban két ör.

A témák egymást követik, és figyelmet érdemelnek: Sokszínű Európa: spiritualitás, kultúra, egyházak; Európa: poszt-szekuláris vagy posztkeresztény?; A két nyugat; Nyugat mögött; Női teológusok: milyen eljövendő Európában?

Az előadók hosszú és változatos sorával ismerkedhettünk gyors egymásutánban. Figyelemre méltó volt a teljes jelenlét (különböző felekezetek teológusnői és persze apácái, mesteri vagy doktorandusi fokozatokban, és sok-sok dr., többnyire inkább katolikusok, hiszen ez mégis csak Róma). Jó volt látni az érdeklődést, követni az előadásokat, pedig az angol fordítást hihetetlenül megnehezítette az olasz nyelv pergő ritmusa, elanynyira, hogy néha a szinkronfordítás is megszakadt.

Rendkívül érdekes és értékes volt különböző országok női teológusait hallgatni többnyire azonos témában. Legtöbbjük

folytatás a 12. oldalon

Ferenczi Enikő

Női teológusok...

folytatás a 11. oldalról

teológiai intézetekben tanító professzor, tiszteletreméltó publikációs listával mappájában. Mindenki hozza saját országa és egyeteme hangulatát. Érdekes volt felfedezni a sok közös vonást, vagy éppen „kihallani” a katolikus teológusnők várakozásait szakmájukban, a sajátos hittudományi kérdésekben vagy elismertségükben... És mennyire fontosak voltak az ebéd köz-

ben elhangzó beszélgetések, amit *working lunch* néven is illetek!

Intenzív, rendkívül tanulságos napok... Nemcsak az előadások, hanem az új ismerősök, a nagy közös beszélgetések, az apácákkal eltöltött idő – miközben őket megismerve a magunk hivatásában is erősödünk –, az olasz mise, a mesélő épületek, a Szent Péter-bazilika hangulata, a Colosseum, a Pantheon, az Angyalvár, a romok... meg a pápa áldása.

Ez volt nekünk Róma 2006 tavaszán.

nők világa

Asszonyi gondolatok húsvét körül

Húshagyókeddtől húsvétig a keresztény világ az ünnepre készül testileg, lelkileg, és – amennyiben a hétköznapi rohanása, stressze, szorítása engedi – gondolatvilágunkban is próbálunk ráhangolódni az ünnep jelentésére.

Húsvét a feltámadásnak, az élet diadalának, az örök életnek az ünnepe. Mennyi biztatás, reménykeltés, örömforrás van benne! A természet is, bár sokszor szélségesen, mégis diadalmasan megújul. Ilyenkor még jobban rácsodálkozunk, milyen titokzatos kincsünk maga az élet.

Az embereket mindig foglalkoztatta a lét kérdése, az élet és a halál, a halál utáni állapot. A filozófusok sokféle elméletet állítottak fel az élet titkának magyarázatára. A szigorú materialisták és evo-

lucionisták kizárólag a fejlődéselmélettel próbálták magyarázatot adni, a vallások Isten alkotó, teremtő munkáját hirdetik – többségükben ma már nem tagadva a fejlődéselmélet jogosultságát sem –, az orvostudomány az emberi testet akarja megismerni, annak betegségeit gyógyítani, a szellemtudomány szerint az emberi lételemet kozmikus erők, a világerőtelenség összefüggései irányítják. A mai ember az információk rengetegében és a gyors hozzáférhetőség ellenére sokszor nem tudja, mit higgyen, és számára továbbra is csoda, titok marad az Élet, amelyet önmagában, társaiban, állatok, növények sokaságában megél.

Úgy érzem, nekünk, nőknek, asszonyoknak, lányoknak és anyáknak megadott – ha nem is többet érteni, de – többet érezni, megtapasztalni az élet csodálatos voltáról. Hiszen mi észleljük először testünkben az ébredő életet, otthont adunk a megfogant, titokzatos Újnak, érezzük lüktetését, mozgását, testünkbeli való kitartó táplálkozását. Ma már az újszülöttet nem viszik el az anyától, a szülés után a testére helyezik, ott van a legjobb helyen.

Az édesanya tejjel táplálja, testével védi a csecsemőt. Az édesanya öle, melege, simogatása, hangja megnyugtatja, s ha kell, gyógyítja a kisgyermeket. Az újszülött világra segítése, a gyermeknevelés, a család számára az életet fenntartó táplálék elkészítése, az élet védelme, a betegek ápolása, az idősök gondozása hagyományosan női szerepek. Mind-mind olyan helyzetek – olykor embert próbáló feladatok –, ahol közelről érezzük az élet ritmusát, fejlődését vagy leépülését; de felelősségét, súlyát is.

Honnan kapunk mindehhez erőt, biztatást, megújulást? Húsvét üzenetéből, abból, hogy Jézus tanítását nem lehetett keresztire feszíteni, az ma is él a hitünkben, és számunkra, keresztény nők számára ma is „út, igazság és élet”. Tőle tanulhatunk alázatot, áldozatkészséget, megbocsátást, erőt sorsunk elviseléséhez, embertársaink iránti szeretetet, hálát Isten iránt és feltétlen bizalmat az isteni gondviselésben.

Húsvét azt is üzeni számunkra, hogy az Élet igazi értékei nem enyésznek el. A szeretet, amelyet szüleinktől, nagyszüleinktől kaptunk és továbbadunk gyermekeinknek, unokáinknak, tovább él nemzedékről nemzedékre, és ez az örök élet.

Ez adjon nekünk erőt, biztatást és lelki töltekezést ebben az évben is húsvét ünnepén.

Asztalos Klára

F E L H Í V Á S

Kérjük, adományozza személyi jövedelemadójának 2%-át az UNITÁRIUS NŐSZÖVETSÉG karitatív munkájára!

Szövetségünk adatai:

ASOCIAȚIA FEMEILOR
UNITARIENE DIN ROMÂNIA

Sediú: 400105 Cluj-Napoca

B.dul 21 Decembrie nr. 5

C.U.I. (cod fiscal): 9343746

COD IBAN:

RO47 BTRL 0130 1205 9214 39XX

Gondoljunk időseinkre
és rászorulóinkra!

Még nem késő! Ez év május 15-ig lehet leadni a pénzügyi hivatalokba támogatási igényünket valamely civil szervezet javára.

Részletek az *Unitárius Közlöny* márciusi számában a Nők Világa oldalon.

Mészkői nőnap

Idén is megünnepeltük március 8-át, a Nők Nemzetközi Világnapját. Bár az időjárás nem volt éppen tavaszinak mondható, sokan gyűltünk össze. A lelkes család – nem nézve a sarat – mindenkit a papilak nappalijába hívott.

Ilyenkor a nőszövetség tagjai virággal szokták megajándékozni egymást. Az idén azonban másként alakultak a dolgok, a szokás megváltozott. Az új lelkes vezetőjével a férfiak és a gyermekek ragadták magukhoz a kezdeményezést, és szereztek váratlan meglepetést az egybegyűlt lányoknak, asszonyoknak: minden jelenlevő nő egy-egy cserép virágot kapott, amit a fiúgyermekek adtak át nagy szeretettel. Ezt követte a kínálgatás a nők készíttette szendvicsekből, süteményből – no meg a hosszan tartó jókedvű beszélgetés.

Nagyon szép estét töltöttünk együtt. Reméljük, Isten akaratából még sok ilyen szép alkalom adódik.

Halmágyi Piroska és Széll Éva

Keresztény Nők Világimanapja

Március 5-én kis létszámú, de lelkes csapat gyűlt össze a küiküllődombói tanácsteremben a nőszövetség által szervezett világimanapi rendezvényen. Péterfi Sándor lelkész bibliamagyarázata után Péterfi Erika tiszteletes asszony elmondta, hogy idén a dél-afrikai nők állították össze az imanap programját, értük és velük együtt imádkozunk. Térképen betájoltuk Dél-Afrikát, majd a tiszteletes asszony rövid ismertető előadást tartott az ország éghajlatáról, felszínéről, természeti gazdaságáról, az ott élő asszonyok élet- és munkakörülményeiről. Ezután közös és egyéni imák, énekszámok következtek a nőszövetségi tagok részéről. Az asztalon déligyümölcsökkel megrakott tálak, házisütemények és tea várt a vendégekre. Az összejövetelről az imában és testvéri együttlében megtisztult lélekkel távoztunk. (Miklós Mária-Magdolna)

Március 3-án Székelyudvarhelyen is megtartottuk a Keresztény Nők Világimanapját a Szent Miklós plébániatemplomban. A szervező Szent Anna Római Katolikus Nőszövetség idejekorán meghívóban értesítette az ökumené elkötelezettjeit a világimanapi összejövetelről és az azt követő agapéről az Iskola utcai Márton Áron Katolikus Ifjúsági Házban.

Örömmel vettünk részt ezen a közös egyházi rendezvényen. A több mint 200 résztvevő betöltötte a szép plébániatemplomot, és elmélyült áhítatban közös imával és énekkel gondoltunk a dél-afrikai keresztény nőkre. A katolikus, unitárius, református és baptista nők erős istenhittel imádkoztak, szívből énekelték *A keresztfához megyek* kezdetű éneket – mivel

ez a hétvége a böjt kezdetét is jelentette. Kovács Sándor katolikus főesperes a közös összefogásra, a nők egyházban való jelenlétére és imádságos hitük erejére figyelmeztetett. Az imádságokba minden jelenlevő vallásfelekezet bekapcsolódott. Az elhangzott közös énekek – *Uram! Tehozzád száll imánk* –, valamint a katolikus ének – *A szeretet mindenkié* – szép befejezése volt az imanapnak.

A biztatás és áldás után mindenkit szeretettel megvendégelték. A házigazdák szívélyessége alkalmat adott az ismerkedésre, a beszélgetésre a különböző felekezetű nőkkel – testvéreinkkel. A vallásos és világi énekek, imák, szépirodalmi alkotások színesebbé tették az együttléteket. A jelenlevők egyöntetűen elhatározták, hogy az elkezdett imaláncot folytatni kell, és közös programokat javasoltak a továbbiakra nézve. (Blénassy Jolán)

Segesváron a szász-evangélikus asszonyokon volt a sor az imanap szervezésében. Hat vallásfelekezet asszonyai szoktak részt venni ezen a napon. Így minden hatodik évben vagyunk „szolgáltatások” (1999-ben és 2005-ben voltunk vendéglátók az unitárius templomban). Előkészítő alkalmak február 2-án és 27-én voltak az evangélikus egyház tanácstermében. Az imanapot mindig március első péntekén, tehát meghirdetett napján tartjuk – így az idén is. Az imanap a szokásos háromnyelvű köszöntéssel vette kezdetét, majd következett a tájékoztatás Dél-Afrikáról, miközben a szervezők diákat vetítettek. Volt gyermekmúsort is: hat iskolás kislány gitárkísérettel elénekelték az imanapi éneket. Az imádságra hívást

is a házigazdák végezték. Mi unitáriusok (5 asszony) a hálaadó imádságot mondtuk. A bűnvallás és bocsánatért való könyörgés a római katolikus asszonyokat illette. Gyönyörűen énekeltek az ortodox asszonyok, és ők olvasták fel a dicséretet az imanapi füzeteckéből. Szentírási részlet hangzott el a Máté evangéliumból (26,6–13, három nyelven), amit szintén az asszonyok olvastak fel. Prédikáció, egyházi beszéd nem volt. A füzetecke VI. fejezetét a református asszonyok mondták el. A görög katolikus asszonyok részéről a VII. fejezet felolvasása betegség miatt elmaradt. Áldást mondott a szász-evangélikus lelkész, Hans Fröhlich Bruno. Az imanapi adományok összege 40 lej volt, amit a segesvári evangélikus öregotthon megsegítésére adnak át. A templomból kijövet Dél-Afrikából hozott teával kínáltak a szervezők. Egyéb hozzáfűznivalóként megemlíteném, hogy sajnos csupán mintegy ötvenen voltunk. Én titokban azzal vigasztalom magam, hogy mindez a kedvezőtlen, „egészségtelen” időjárásnak, a kettős frontbetörés hatásának tudható be. (Benedek Enikő)

Gyülekezetünk számára március immár 10 éve nem csupán a szabadságharc emlékünnepe, hanem a Női Világimanapé is. Főképpen falunk nőtagjai vesznek részt az eseményen, amelyet mindig lelkesen várnak. Eljönnek a rossz idő ellenére is – mint ahogyan az idén is történt.

Az eseményt évről évre Andorkó Rozália unitárius tiszteletes asszony szokta megszervezni a különböző felekezetek vargasi diplomáiban.

Az utolsó imanapot 2006. március 6-án az új református templomban tartottuk meg, amely a Szent István-kori kis templom helyére épült. Ez a templom már az ötödik az ősi templomhelyen. Ilyen környezetben mutatta be a kilenc tagú ökumenikus csoport az imanapi szertartást. A csoportot Szőke Anna és Sütő Olga (katolikusok), Dimény Hajnalka, Mojsza Magda, Farkas Gabriella (reformátusok), Sóos Magda, Pál Gyöngyvér, Csorba Izabella és Andorkó Rozália (unitáriusok) alkották. Az alkalmi beszédet Székely Miklós református lelképásztor tartotta a majdnem kilencvenet számláló ökumenikus gyülekezet előtt. Miután az ökumenikus csoport tolmácsolta a dél-afrikai nők imáját, a jelenlevők imádkoztak helyi vonatkozású dolgokért is.

Meghívásunkra a szomszédos Felsőrákosról 15-en érkeztek, hogy együtt imádkozzunk Dél-Afrikaért, hogy örvendjünk egymásnak mint jó szomszédok, hogy a

Nőszövetségi munkaértekezlet Székelyudvarhelyen

Április 1-je, szombat. Mosolygó asszonyarcok köszöntenek rám a székelyudvarhelyi új templom imatermében, a helyi nőszövetségek képviselői. Harmincan vagyunk.

A tavaly tartott munkaértekezlet sikeresnek bizonyult, ez adta az ötletet, hogy az idén is találkozzunk. Célunk az volt, hogy átadjuk a Kolozsváron tartott médiatanácskozáson tanultakat, és előkészítsük a köri találkozót.

Asztalos Klára előadását a kommunikáció javításáról Blénassy Jolán ismertette. Péter Irma összefoglalta az *Unitárius Közlöny*, valamint a *Nők Világa* számára írt cikkek követelményeit.

A második napirendi pont: a köri találkozó előkészítése volt. Elfogadtuk, hogy az eddigi szokás ellenére a szervezést azzal segítjük, hogy a nőszövetségek képviselői fizetik az elfogyasztott ebédet. Ezt a határozatot a növekvő árak, illetve a résztvevők egyre gyarapodó száma indokolja. Tudatosítottuk, hogy a szervezés megkönnyítése végett a visszajelzések határidejét szigorúan be kell tartani.

Reméljük, hogy a munkaértekezleten „befektetett” munka sikeresebb köri találkozót eredményez, és sikerül hagyományt elindítani. (Simó Melinda)

folytatás a 14. oldalon

Keresztény Nők...

folytatás a 13. oldalról

vargyasi és a rákosi nőegylet közti kapcsolatot erősítsük. Egy csokor szegfűvel és egy szép keresztzemes terítővel lep-tek meg minket, a vargyasi nőegyletet.

Andorkó Ferenc unitárius lelkész is méltatta a Világimanapot, miután a házigazdák teával, finom süteményekkel kínáltak mindannyiunkat.

Távozáskor mindenki ajándékba kapott egy emlékfüzetecskét, amelyben Andorkó Ferencné csokorba szedett néhány

gondolatot, amelyet az imnap és a kö-zelgő nőnap ihletett.

A Keresztény Nők Vargyason is megünnepeelt Világimanapja olyan felemelő esemény volt, olyan alkalom a résztvevőknek, amely arra készítet, hogy a jövőben is megszervezzük. (Andorkó Rozália)

ifjúsági oldal

Köri találkozó Mészkon

Számomra idegen táj, ismeretlen emberek, mégis valami belső bizsergés, valami különös, de kellemes... Ilyen érzések kavartak bennem, amikor március 31-én elindultunk Mészköre a kolozs-tordai egyházköri találkozóra.

Megérkezés, berendezkedés és várakozás – a kezdet jellemzői; a kétségek, hogy leszünk-e elegenden? Vannak-e még fiatalok, akik számára fontos az ilyen jellegű találkozás? Kétségeinket eloszlatta az érkező nagy csapat, s a magukkal hozott jókedv, amely megtörte a falu csendjét. A szálak szövődni kezdtek... Kötetlen ismerkedés, néhány kedves bevezető szó nyitotta a rendezvényt, amelyet az imaheti istentisztelet folytatott. Az „alabástromfalú” világába történő beavató sem maradhatott ki. Kék szalag és egy gyertya fénye tudatta, hogy összetarto-

zunk. S mert minden beavató biznyságtevással is jár, vittünk magunkkal egy olyan játékot, amely igencsak nehéz próbatételnek bizonyult. A nagy kaland neve: Nap fia – Hold lánya. Az éjszaka csendjében a faluval ismerkedtek a csapatok, kerestek csigaházat, készítettek emlékkoszorút, kiderítették, melyik a legnagyobb házszám a faluban, seprút, fésút, fogast, tányért készítettek faágakból, sárból, kőből. Igazi túlélőknek bizonyultunk. Mindebben még a borongós, esős idő, a sár sem akadályozhatott meg!

Másnap a természet is nekünk kedvezett, hiszen kora reggel már hétágra sütött a nap. A reggelit és az áhítatot követően mélyebb betekintést nyertünk Balázs Ferenc életébe és munkásságába. Tudatosult bennünk, hogy hitünk csupán cselekedetekkel társulva értékes, s hogy álmainkhoz, terveinkhez foggal-kö-

rómmal ragaszkodnunk kell. Később kék kendőt batikoltunk, hogy összetartozásunknak kézzelfogható emléke is maradjon. Mindezek után a helyi egyletek működése került terítékre.

A kiadós ebédet követően sétára indultunk. Ezalatt nemcsak a tavaszi napban fürdőzhettünk, hanem jobban megismertük a tájat is, amelyről a délelőtti folyamán hallottunk: az egyedi templomot, a temetőt, Balázs Ferenc sírját, házikójának helyét, a sárga füves domboldalt, a maga nyugalomával, szépségével, a helyet, amely Aranyosszék templomtornyaira mutat, s mely szemtanúja múltnak és jelennek. Lélekben feltöltődve érkezünk az imahét záró istentiszteletére.

Egy furcsa véletlen folytán egy más térségbe, a játékszónába kerültünk. Felszabadult a jókedv, megmozgattuk elgémberedett tagjainkat. A játékból természetesen nem maradhattak ki az április-elsejei tréfák sem. Rájöttünk: ilyenkor csak tréfa, hogy a boka eltörött, s ezt fejfájás-csillapítóval gyógyítani lehet, mint-hogy az is, hogy a kocsi csak úgy véletlenül árokba borul. Azzal a tudattal aludtunk el, hogy van még néhány ember, aki ugyanazt teszi és akarja, mint mi. Vannak, akik hiszik, hogy mindez jó!

A vasárnapi nehéz ébredést követően részt vettünk az istentiszteleten, ahol egy rövidke alkalmi műsorral megköszöntük az egyházközségnek, hogy befogadott bennünket. Az „alabástromfalú” barátságos helynek bizonyult, kedves, segítőkész emberekkel, türelmes, erőből és jókedvből ki nem fogyó papnéni-vel és papbácsival.

Eljöttünk, és magunkkal hoztunk néhány dalt, egy kedves emléket, és azt a jóleső tudatot, hogy nem vagyunk magunkban, és vannak emberek, akikhez bátran fordulhatunk. A találkozó végére rájöttem, hogy ez a kellemes, bizsergető érzés kellett ahhoz, hogy szebbek legyenek a hétköznapok, hogy jusson eszembe egy arc, ha valaki elkezd dúdolni egy ismerős dallamot. Fehérlófia, istenszüllötte, az út előtt áll...

Vass Zsuzsánna

Tavasza

A hideg ne ijesszen el! A szürke felhőtakaró ne bütykösödjön lelkedre, hiszen a tavasz ott lapul az egyre virgoncabb szempárokban, a szélben, a sarjadozó fűben. Meggémberedett tagjaidat jólesően ropogtasd meg! Csüggő tekinteted emeld a magasba, és hagyd, hogy a szél játsszék kócos hajaddal! Mindennapos robotlásodban állj meg egy percre! Kopogó lépteidben halld meg a templomok csendjét! Takard be a régi gondok helyét! Örökös elégedetlenséged és panaszod már sértő! Keresd az önmagadhoz és Isten megismeréséhez vezető utat, s figyelj! Figyelj barátaidra, az öregek barázdált arcára, az egymásba kulcsolt kezekre, és vedd észre a bizonytalan lépteiket! Tanuld a türelmet, és a bölcsök hallgatásával várd ki álmaid beteljesedését! Kirándulj, tanulj, gyermeketeg örömmel élvezd a könnyed és tavaszi ruhákat! Nevsz a Napba, és légy szerelmes az életbe!

Demény Enikő

Hírek a mészki ifjúság házatájáról

Legutóbbi beszámolóink (UK, 2006 február) óta újabb tevékenységekkel bővült a mészki Balázs Ferenc Ifjúsági Egylet élete. Február 19-én az istentisztelet után sikerült egy rövid beszélgetés kapcsán megismerkedni az országos egylet két tagjával, Rácz Norberttel és Kovács Máriával, akik ízelítőt adtak az ifjúsági élet tevékenységéből, a lehetséges programokról. Egyelőre a „hallgatóság” szerepét töltöttük be. Még nagyon az elején vagyunk az egyletes életnek, de reméljük, hogy a következő alkalommal már mi is be tudunk számolni a „gondjainkról”, terveinkről, sőt eredményeinkről is.

S addig – nehogy elfelejtsük – kettőt ezennel el is mondunk: első rendezvényünk a Farsangzáró multság megszerzése volt. A nőszövetséggel szövetkeztünk erre az alkalomra. Mi előkészítettük a Balázs Ferenc szeretetotthont az eseményre, ők főzték a teát, hozták a süteményt. A délutánt a kisiskolások rövid farsangi színdarabja nyitotta meg – a jelenlevők nagy derűségére –, amit álarcbemutató követett. A hangulat csakhamar felmelegedett az ugyancsak meleg teához, a süteményhez és a tombolához (amelynek bevételén a nőszövetség nagylelkűen megosztott velünk), no meg a tánchoz is, amit tízig abba sem hagytunk. Így volt, jó volt. Hátha még lesz.

Aztán jött a nőnap, s a legények a leányokat is megajándékozták virággal, nemcsak a nőket – így mi is örvendhettünk. De március ennél is nagyobb eseménye a magyar szabadságharc megünneplése volt, március 19-én a templomban.

Ez is közös munka volt: gyermekek, egyletes fiatalok, asszonyok vettek részt a próbákon. Így elég gyorsan állt össze a műsor, amelyben a felnőttekkel együtt 21-en vettünk részt. Már a szombati főpróba is majdnem megvolt, amikor vendégeink érkeztek: a Peregrinus együttes három tagja. Valahogy összehangoltuk a gitárt, a hegedűt és a furulyát a mi hangunkkal, s már csak vasárnapi előadásra vártunk. Hogy miként sikerült, azt ítélik meg a jelenlevők. (Hála legyen Istennek, szép számban voltak jelen!). Az asszonyoknak – ezúttal is nagyok „kittettek magukért” – segítségükért hálásak vagyunk. Mint ahogy a Peregrinus együttesnek is, akik bejátszásukkal emelték a műsor ritmusát, és rövid koncertjükkel az egész ünnepség fényét.

Most éppen a köri találkozóra készülünk. Majd erről is beszámolunk. Addig is, üdvözlettel

a mészki ifjúság

Kedves Felfedezők, kedves Barátaink!

Szeretettel köszöntjük hűséges és most csatlakozó játékosainkat egyaránt. Kezdő játékosaink számára íme a régi „hármasszabály”:

1. A kezetekben levő *Unitárius Közlöny*ben találjátok meg a helyes választ a Forgószél kérdéseire. Levélben kell válaszolnotok a lennebb megadott címre, a kivágott és olvashatóan kitöltött szelvényen, illetve külön papírlapon a Tükör-rovat feladatra – mindezt egyetlen borítékban postázva.

2. Ajándékpontot kap – az aktuális fordulóban elért pontszámának felét –, aki új versenytársat szervez be. Ne feledjétek: a frissen szervezett játékosnak legalább három fordulóban játszania kell, és fel kell tüntetnie az őt játékba bevonó társának a nevét.

3. Aki a kérdésektől eltérő tárgyú, komolytalan válaszokat ad, automatikusan kiesik a játékból.

Igyekeztek pontosan válaszolni a feladatokra a maximális pontszám elérése érdekében, hiszen várnak az ajándéktáborok és a különféle értékes ajándékok.

Ne feledjétek: ti is javasolhattok a Tükör részére kreativitást fejlesztő feladatot! A sikeresebbekből válogatunk, és feltüntetjük a feladatgazda nevét is.

A válaszok beküldési határideje: **2006. június 1.** • Küldeményeteket az alábbi címre várjuk: Fekete Levente, 527005 Aita Mare, Str. Főút 349. jud Covasna

Forgószél

1. Melyik újszövetségi könyvben található a következő jézusi mondás? „Ha ennek a hegynek azt mondjátok: »Emelkedj fel, és vesd magad a tengerbe«, az is meglesz.”

..... 5 pont

2. Melyik erdélyi települést nevezik „alabástromfalunak”?

..... 5 pont

3. Hány éves a Nemzetközi Vallásszabadság-Egyesület?

..... 5 pont

Tükör

Engedd szabadon a fantáziád! Írj egy-két oldalas elbeszélést, amely az emmauszi tanítványok történetét foglalja össze úgy, mintha te is ott lettél volna közöttük!

Lapszámunk szerzői: **Andorkó Rozália** francia- és román-tanárnő, tiszteletes asszony (Vargyas), **Benedek Enikő** út- és hidépítő almérnök, tiszteletes asszony (Segesvár), **Blénessy Jolán** óvónő (Székelyudvarhely), **Bokor Ágnes** mérnök (Kökös), **Demény Enikő** diák (Kolozsvár), **Dimény József** lelkész (Alsófelsőszentmihály), **Ferenczi Enikő** teológiai oktató, PTL, kórházlelkész (Kolozsvár), **Ferenczi Mária-Magdolna** agrármérnök (Sepsiszentgyörgy), **Halmágyi Piroska** háziasszony (Mészki), **Kecskés Csaba** lelkész (Marosvásárhely), **Miklós Mária-Magdolna** ny. magyartanárnő, (Küküllődombó), **Pálffy Tamás Szabolcs** lelkész (Maroszentgyörgy), **dr. Péter Éva** egyetemi oktató, BBTE (Kolozsvár), **Simó Edmund** (Sepsiszentgyörgy), **Simó Melinda** pszichológus, tiszteletes asszony (Homoródjánosfalva), **Szell Éva** háziasszony (Mészki), **Vass Zsuzsánna** teológiai hallgató (Kolozsvár)